

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku syndyka masy upadłości działającego na rzecz C. spółki z o.
o. z siedzibą w W. w upadłości uprzednio C. spółki z o.o. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanych: K.B., M.J.
o podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 listopada 2017 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 listopada 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2016 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...), w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. o podstawę wymiaru składek, odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy – syndyka masy upadłości działającego na rzecz C. spółki z o.o. z siedzibą w W. w upadłości, uprzednio C. spółki z o.o. w W., z udziałem zainteresowanych K.B. i M.J., od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 czerwca 2016 r.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd drugiej instancji wskazał, że zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. w sprawach zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych

skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. We wniesionej skardze kasacyjnej oznaczono łączną wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 4829 zł, odnośnie do K.B. – 1380 zł i odnośnie do M.J. 3449 zł.

Wnioskodawca odwołał się od dwóch decyzji organu rentowego dotyczących zainteresowanych, w których określono wyłącznie podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne zainteresowanych z tytułu podlegania ubezpieczeniom jako pracowników wnioskodawcy za wskazane w decyzjach okresy. Określenie wyższej podstawy wymiaru składek wynikało z uznania, że do przychodów osiąganych przez zainteresowanych należało uwzględnić kwoty wypłaconych napiwków, które stanowiły element wynagrodzenia ze stosunku pracy. W związku z tym, zdaniem Sądu Apelacyjnego, przedmiotem sporu nie jest podleganie ubezpieczeniom społecznym, ponieważ zainteresowani są objęci ubezpieczeniami społecznymi z tytułu zatrudnienia u wnioskodawcy, a jedynie wysokość należnych składek od zwiększonych podstaw wymiaru na ubezpieczenia opisane w zaskarżonych decyzjach. Co prawda w niniejszym postępowaniu sprawy zostały połączone na podstawie art. 219 k.p.c., do łącznego rozpoznania, jednak zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., II UZ 69/13 (niepublikowane), połączenie - na podstawie art. 219 k.p.c. - kilku oddzielnych spraw w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia jest zabiegiem technicznym, który nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy i nie pozbawia połączonych spraw ich odrębności oraz nie zmienia faktu, że łącznie rozpoznawane i rozstrzygane sprawy są nadal samodzielnymi sprawami. W konsekwencji o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej z tych spraw, w których ubezpieczeni pracownicy są zainteresowanymi w rozumieniu art. 477¹¹ k.p.c. Z uwagi na powyższe należało przyjąć, że przedmiotem sporu jest wyłącznie wysokość składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, a wartość przedmiotu zaskarżenia odnosi się do części

stanowiącej różnicę pomiędzy sumą przypisanych składek w skarżonych decyzjach, a sumą wynikającą z deklaracji płatnika. Skoro przedmiotem sporu w sprawie jest prawo majątkowe, sprowadzające się do wysokości składek, to w stosunku do spraw zainteresowanych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł, skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

W zażaleniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania – art. 398² § 1 k.p.c. zdanie 2 w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą uznaniem, że skarga kasacyjna wniesiona przez wnioskodawcę dotyczy wyłącznie sprawy o ustalenie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne należnych ze stosunku pracy, podczas gdy w rzeczywistości przedmiotem postępowania było objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego zainteresowanych. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Podniósł, że w rozpoznawanej sprawie, istotą sporu było określenie czy istnieje stosunek ubezpieczenia społecznego w odniesieniu do części przychodów zainteresowanych, postępowanie w istocie dotyczyło określenia czy napiwki (dobrowolne datki) otrzymywane przez zainteresowanych podlegają obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Konsekwencją tego ustalenia było określenie czy należy od takich dobrowolnych datków odprowadzać składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. Zdaniem skarżącego istotą sporu była również interpretacja art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 2032 ze zm.), nie zaś jedynie ustalenie wysokości należnych składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

W ocenie Sądu Najwyższego spór w sprawie objętej zażaleniem dotyczy ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanych i nie obejmuje kwestii, w których skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Stosownie do art. 398² § 1 zdanie pierwsze i drugie k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach z

zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa, niż dziesięć tysięcy złotych.

Za uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14, (OSNP 2014 nr 12, poz. 168) należy wskazać, że w razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.). Oznacza to, że w okolicznościach sprawy wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego zainteresowanego, co wobec wskazanych w zaskarżonym postanowieniu Sądu Apelacyjnego wartości przedmiotu zaskarżenia dla zainteresowanych K.B. i M.J. prowadzi do oddalenia zażalenia.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 394¹ § 3 w związku z 398¹⁴ k.p.c.).

as